

[Mølgaard.]

litisk handling, de er skadelige for landet og dets borgere, men ikke nok med det: også for folkestyrets anseelse.

Nu vel, nu ligger det som en kendsgerning foran os, dette forlig, hvor man har bundet hinanden et stykke tid frem. Der er mange detaljer i disse forslag, som jeg ikke skal gå ind på alle sammen. Der er positive sider. Jeg har kigget efter, fundet dem frem, og selv om jeg ikke agter at opholde folketinget unødigt længe, skal jeg dog remse alle de positive ting op. Det vil ikke tage mange minutter.

Tilbøjeligheden til, at flere kommuner nu får et relativt frit boligmarked, må jeg hilse med tilfredshed. Det skridt mod en decentralisering, hvor kommunerne får en øget indflydelse på boligpolitikken, vil jeg også hilse med tilfredshed, fordi det dog er skridt i retning af at lægge beslutningerne hen til den enkelte borger; det er nærmere borgerne i hvert fald, hvad der besluttes i kommunerne.

Skridtene i retning af at lade den 15. almindelige vurdering ligge til grund for lejeværdifastsættelsen for alle huse vil jeg også hilse med tilfredshed. Bygge- og anlægsstopets ophævelses fremme vil jeg også hilse med tilfredshed. Og så vil jeg hilse nogle ting med tilfredshed, nogle ting ved dette forlig, som ikke indgår i det samlede forlig; jeg vil hilse med tilfredshed, at de ikke indgår i det samlede forlig. Jeg vil hilse med tilfredshed, at man ikke har låst sig fast til at undlade at eksperimentere på indeksområdet.

Jeg vil også hilse med tilfredshed, at man heller ikke har låst sig fast til ikke at gøre noget ved det, der er boligpolitikens helt fundamentale problem, nemlig dette, at priserne på jord og fast ejendom myldrer i vejret, og at disse milliardgevinster falder i relativt få lommer, men pumpes op af mange lommer. Det er jo en kendsgerning, at forliget intet hjælper på dette; det må vi vist alle erkende. Det er også en kendsgerning, at dette problem er helt centralt i de boligpolitiske sammenhænge.

Retsforbundets gruppe vil gerne indbyde alle kræfter i denne sal i og uden for forligspartierne til et samarbejde om at gøre op med dette problem. Vi fremsatte for nogle dage siden et forslag til folketingsbeslutning om

gennemførelse af en jordreform med det formål at hævede alle borgeres medejendomsret til Danmarks jord og ligeret til fremtidige fællesskabte jordværdistigninger, således at den nuværende skæve fordeling af indtægter og formuer, som skyldes et uløst jordproblem, bringes til ophør, således at man også får forhindret såvel den udenlandske som den indenlandske spekulation i dansk jord og den heraf følgende oppustning af jordværdierne, således at man får forhindret kapitalflugten fra de produktive investeringer til investering i passiv jordbesiddelse og de heraf følgende overbelastninger af kapitalmarkedet, og således at man får lettet generationsskiftet i by og på land og får ligestillet generationerne i adgangen til og vilkårene for brugen af Danmarks jord.

Jeg vil gerne appellere til alle kræfter i denne sal om at gøre noget ved dette problem, så går det trods alt ikke så helt galt uanset dette forlig, men rivegalt går det, hvis man ikke tager skridt til gennemførelse af foranstaltninger på dette område.

Nu øger man statstilskuddene til selskaberne og ved med garanti, at disse tilskud aldrig når ud til lejerne, så de får billigere boliger derved, men at de kapitaliseres og forsvinder i omkostningsstigninger ved byggeriet, som jo simpelt hen indretter sig på, hvor mange penge man stiller til rådighed for at bygge. Det er statskassemidler, der render i lommen på uvedkommende, og det må vi være imod.

Lejeværdi- og rentefradragsproblematikken sylter man nu i udvalg. Jeg føler, at der er en portion stikken-hovedet-i-busken i denne tilbøjelighed. Uenigheden hengraves, og det er et alvorligt problem, dette, som må og skal klares, som må finde en politisk afgørelse. Dette alvorlige problem kunne meget, meget lettere klares, hvis vort forslag til folketingsbeslutning om en egentlig jordreform nød fremme, for så ville der måske nok stadig være antydning af et isbjerg tilbage, men det er den del, der er oven vande; de ni tiendedele, der ligger under vandet, ville være forsvundet.

Hvad var det, vi skulle gøre ud over at gennemføre en jordreform? Vi skulle se at liberalisere, og jeg har noteret mig med megen utilfredshed, at alle tilbøjeligheder til at ville liberalisere og normalisere, anført i formålsparagraffer, så længe der lå regerings-